

Есперія и тѣ основахъ ново царство въ страната на Салентинцытъ.

„Между туй Критянытъ, като немахъ вече царь за да ги управлява, рѣшихъ да си избержтъ одного който да пази основанытъ законы въ чистотата имъ. Ето каквы мѣрки сж тѣ зели за да извършжтъ туй избираніе. Сичкытъ по първы гражданы на стотъ града сж събраны тука. Избраніето са наченж вече чрезъ жьртвоприношеніята; призовахъ сичкытъ мждрецы найпрочуты въ съсъднытъ страны, за да испытатъ мждростята на тѣзи които быхъ са показали достойны да управятъ. Приготовихъ публичны игры на които сичкытъ искатели ще са подвизаватъ; зацото въ награта на побѣдата ще даджтъ царското достоинство на тогози който са обьеви за побѣдитель на сичкытъ другы и по ума и по тѣлесната храбрость. Искатъ единъ царь, който да има снага силна и пьргава, и на когото душата да е украсена съ мждрость и добродѣтель. Тука призоваватъ и сичкытъ чужденцы.

„Слѣдъ като ни разказа сичката тѣзи чудна приказска, Навсикратъ ни рече: Бързайте прочее, о иностранцы, да додете въ нашето събраніе: вѣй ще са сразите съ другытъ; и ако боговетъ опредѣлжтъ побѣдата на одного отъ васъ, той ще да царува въ туй мѣсто. Ный трѣгнжхмы подире му, безъ никакво желаніе да побѣдимъ, но изъ едно любопытство за да видимъ едно нѣщо толкози извъредно.

„Стигнжхмы до единъ видъ циркъ много широкъ, обиколень отъ единъ сънчастъ лѣсъ: срѣдата на цирка бѣ арената за състезателитъ; тя бѣше кржла обградена отъ една млада мурава на която бѣше насѣдалъ безброенъ народъ. Когато ный доходхмы, пріежъ ни почетно; зацото Критянытъ сж едничкытъ народъ на свѣта, който пази гостепрїимството съ найгольмо благородство и почитаніе. Сторихъ ни мѣсто да сѣднемъ и ны поканихъ да участвуваме въ състезаніята. Менторъ са извини поради старостята си, и Хазаилъ ради слабого си здравье.

„Моята младость и крѣпость ми отнемахъ съко извиненіе; съ сичко туй азъ хвърляхъ единъ погледъ на Ментора, за да угаджъ мыслыта му, и забѣлжжихъ че той желаяше да участвувамъ въ състезаніето. Пріежъ